

Translations

Anja Carr

Whenever you read about *In Search of Lost Time* by Marcel Proust, perhaps the most celebrated piece of art ever made, you'll always be confronted by that damned Madeleine cake. This banal item evoked all those memories, which concluded in the literary masterpiece. This cake, this symbol of an object that triggered a spiderweb of thoughts into more than four thousand pages, in a volume of seven novels, makes a mantelpiece of the masterpiece. It's a crutch for the non reader to imagine what could have been if one had taken the effort of actually enduring the marathon itself, instead of clinging to the banality of the symbol that so obviously evoked it. Though this instinct in the reception of the complexity of the whole is moronic, it is a healthy sentiment, because it exposes how the readymade has transformed itself into a tool, defining our reminiscent aptitude towards any labyrinthine totality, thus producing a gateway for reading, a teaser for the chase after the grand caboodle. A writer will always complicate the banality of life to generate an elementary basal notion. What is basal is banal, though without the negative associations we'll instinctively attach to the word. Banality is the evil twin of that which is basal. If the two are one egged or two egged doesn't matter, they start the same notion; "back to basics." They are the same, but not, and the rest of that discussion is a question of class. Banality brings matter down onto its knees, while what's basal is through a clinical alchemy worthy of a pedestal. Where does the line between the two notions begin? Where does it end? It all has to do with the urges and interests of the people who heed to reduce *something* into *nothing* or elevate *nothing* into *something*.

By levitating a simple troll into a token with the same value as any souvenir melted into symbols of pretentious gratification in a culture obsessed with canonized semiotics, Anja Carr forces *us* and *them* to function as peacekeepers in a world where everything is finally equal. This happening in a time where the most defining human being in the world is the greatest human thesaurus of a troll. While the institutions are so desperate in their attempts to dig moats, gatekeeping the gap between the profound and the trivial, failing so hilariously it's hard to keep laughing. They're holding their breaths, because it's all so in vain, and all through the strain the troll doll keeps standing and smiling, with open arms. And you just can't let him go. Can you? No matter how much intellectual capacity you pretend to inhabit in your mediocre soul, Anja Carr's troll sculpture is a Madeleine cake, because it triggers memories, and it teases the dream of any kid, to enlarge something that's great to them already, by pushing their faces deeply into these miniature sculptures, inhabiting the frog perspective, to transform the toys into something gigantic. The artist though, decides to neutralize the troll, through a three dimensional pun, by dressing the life size sculpture in a diaper meant for old people...

Any intellectual venture is based on translating basic instincts into linguistic comprehension, by bridging the gap between the moats the intellectual gatekeepers of the big beast of banality keep generating so called meaning (think The Dozers of Fraggles Rock). By enlarging these objects she provokes the notion in the viewer; in either being reduced to a kid once again, rejecting the notion in annoyance, or accepting the situation as a spark to evoke memories of *what was* as what *I used to be*. Here she's generating either a potential of the basal notion or the banal composition. Both are vulnerable for attack. My analytical approach to these objects is that of peace and play, belonging or normality, though for the unpolitically correct; the set off will be that of a Care Bear, a He-Man or a Barbie - the chaos of commerce induced into the life of the vulnerable and fragile, far too early.

These objects transformed into pieces of art, the pony toys enlarged to life size she displayed last year, or now the cute troll scaled into an intimidating size, have the potential of *both* being able to provoke or induce harmony. Through this act they function as triggers, which means provocations, though not only this. Because we're reminded of the notion of playfulness in the premise of working with art, the generosity of that venture, without judgment or statement, and more importantly; without class or ownership. What is mediocre is morphed into something sublime, democratic in their essence, originating in an idealistic form related to any canonized object. The whole troll-venture started as a gift from a woodworker to his daughter. This is a replica, coerced as a totem of memoria, through the act of reassignment. The ownership is not that of the artist at hand, nor the Danish woodworker, who made the original troll from his own skewed perception of himself. Unlike the Madeleine cake, these merry troll dolls belong to *everyone*. They are, like any recipe, anarchistic in their nature, being generically reproduced from the basic notions of the caricature of the human face. Marcel Duchamp did not invent the Fountain. He named it. My Little Pony is the Trojan horse of the 20th century, the Troll doll the Madonna of the past century, as common references to domestic life for a vast region of the planet, still limited within a given culture. We try and we keep on trying to avoid this notion, in vain, because the banality of it all won't allow us. The church has been built. We'll mend it with care. It's all part of our history, even if we don't believe in it for a second.

I always wanted to reproduce Donatello from Teenage Mutant Ninja Turtles in life size in copper, letting it flounder in a humid garden somewhere, allowing the copper to oxidize into the natural patina of the turtle; green. I don't have the balls for it like Mme Carr has. Instead I sit back and watch, enjoying the whole caboodle, because that's what's happening here; the zillion of the lot is exposed for what it is; heartbreaking monuments of what we are; troll dolls with diapers. And I laugh, with tears in my eyes and a lump in my throat, imagining that the trigger for a new *In The Search For Lost Time* would never be a damned and pretentious cake, but a simple toy, made in China or Denmark, or in another factory somewhere. The significant objects of the present don't need a pedestal to be elevated, because they elevate themselves, with open arms, as all objects are equalized, like all human beings are democratized, in this brave new world.

We play with our personal items, our computers, our relations morphed into something they are not through the language of the PC or the Macintosh, through the so called smart phone. By morphing the mandate of the hashtag and the feed into an assemblage of suffocation, we as an audience receive a translation of the virtual values we define ourselves through, the desirable object forced down onto its real essence. We let ourselves be totally consumed by these distractions, we transform these methods of living into what is ours, and even more speculative; what is *us*. Then we pretend to dwell in an essence of being, by gliding on the surface of some form of plastic, forming ourselves into what we're not, through a tradition which is not ours, skimming out the notion we quite deserve; that we are essential. We breathe, we live, we win, on the surface of matter. Gradually we're letting snippets of text and random snaps specify reality itself, calling a spade for a spade. Again and again. Obviously we are valid and crucial, though not at all. Because it all depends. Doesn't it? It's confined within our own pretensions. Suddenly we're devoid of meaning, because we're defined by matter exclusively, not our relation to the matter of facts. How we let ourselves be obscured and controlled by our immediate surroundings, or how we distance ourselves from the ever evolving phenomenon of platitude, defines us. It doesn't make a damn difference. The digital photograph destroyed photography itself, while the mass produced toy destroyed sculpture, and there's no use in crying. Because it never happened, even though it did. What was destroyed was the status of the autonomous and precious gizmo, previously elevated like an albatross gliding over the endless ocean, presently probably sunken into a whirlpool of garbage in the Pacific trash vortex. New challenges emerges in the elephant churchyard of art, reinforcing a new order, without uniformity, nor array. The world is emulated, unavoidably the tyranny and aesthetics of now is mimicked, reducing art into a meme. In the reduction there's meaning, because what's chick and foxy now, probably will be the kitsch of tomorrow. What we define as trash in this moment of time will one day be precious beyond any emancipated object. This means one has to include what's sordid and vulgar in the intellectual venture of translating life into form and thought. The crucial challenge of today is how we relate to each other, to what extent we allow ourselves to let *what is* in its naked form, be consumed within our essential selves. Allowing the conglomeration to metamorphose into a cardinal subject: That which is playing along, smelling the wind, harmonizing as much with what one is *not*, as what one *is*.

Anja Carr does this, perfectly, without regret or doubt, like an infant could. Amazed by it all; the cake, the troll, the process of the proximity, the material value of the spectacle. She becomes this, thus allowing us to follow along. Here a juxtaposition is conformed, a junction ingrained. You have to approach these works of art as you would do with a folk song, acknowledge that a folk singer can win the Nobel Prize at this moment in time. The linguistics and meaning of the words I'm writing right now is forced down to its knees, thus confirmed invalid. Because nothing can compete with this spectacle, we can simply dance past it, behind it, or even better; dance through it. Or with it.

We never seem to grow up, do we?

We shan't.

- Kristian Skylstad, Villa Faraldi, 25 July 2018

Anja Carr's solo exhibition *Translations* at QB Gallery includes two different series on the walls, in addition to the main subject in Kristian Skylstad's exhibition text (the troll sculpture with the same height as the artist). All 17 works are produced in 2018 and never exhibited in Oslo before. The first series is bodily "translations" from objects to surfaces: Costumes and props from performances and personal belongings are forced into thick, self-made aluminum frames, appearing - from a distance - almost as flat as photographs, continuing Carr's ongoing photo-series started in 2013, documenting her performances (a selection is available in the gallery's storage). An opposite translation takes place in the second series, where photo-series of different people are printed on PVC-canvas (normally used for banners in the advertising industry), each person cut out and sewn together, forming more abstract wall-sculptures with personal props attached.

Carr's previous solo exhibitions include Skåne Art Association (Malmö, SE), the Agency Gallery (London, UK) x 2, POPPOSITIONS Art Fair (Brussels, BE) with Noplace (Oslo, NO) and Trøndelag Centre for Contemporary Art (Trondheim, NO). Recent group exhibitions are *Photo London 2018*, Somerset House (London), *Oslo Fashion Art Festival 2017*, Mellomstasjonen / The National Museum (Oslo), *When Will I Be Little Again?*, CRICOTEKA, Tadeusz Kantor Museum (Kraków, PL) among others. Carr has performed at venues like Fotogalleriet (Oslo), NOoSPHERE (NYC), Miami Performance International Festival '15 (Miami, FL), Le Générateur (Paris, FR) and W139 (Amsterdam, NL). She has founded and run PINK CUBE gallery in Oslo for five years, presenting an upcoming exhibition in December. Her work is to be found in public collections such as Gothenburg Municipality (SE), DLA Piper law firm, Tjuvholmen (Oslo), Buskerud Art Center (Drammen, NO), Morten Viskum's Collection (Vestfossen, NO), Galleri S.E (Bergen, NO), as well as private collections.

In the 2017-book *Girl on Girl: Art and Photography in the Age of the Female Gaze* by Charlotte Jansen, Laurence King Publishing (London, UK) Carr is one of forty featured photo-artists from across the globe - now available in several museum book shops. Her work is currently on display at The Nordic House in the Faroe Islands (Tórshavn, FO) and as part of a public commission at the new Snøhetta-building of the University of Bergen (NO). Later this autumn she takes part in *PTV: Performance TV* at the Castle Centre for Contemporary Art in Warsaw (PL).

Parts of the production for this exhibition is supported by The National Exhibition Grant (Statens utstillingsstipend), Contemporary Art Centres in Norway and Norwegian Artist Association (Billedkunstneres Vederlagsfond).

EXIT

Anja Carr
Lykketoll, 2018

XPS, acrylic plaster, acrylic, artificial hair,
plastic, diaper for elderly people, h: 165 cm
Nok: 105 000,-

Anja Carr
imaginary posing as object of posing imaginary
posing as object (Karin) 2018
photography on PVC, hand-sewn, found
objects, variable dimensions (photographs 1:1)
Nok: 32 000,-

Anja Carr
imaginary posing as object of posing imaginary
posing as object (Per) 2018
photography on PVC, hand-sewn, found
objects, variable dimensions (photographs 1:1)
Nok: 32 000,-

Anja Carr
imaginary posing as object of posing imaginary
posing as object (Constance) 2018
photography on PVC, hand-sewn, found
objects, variable dimensions (photographs 1:1)
Nok: 32 000,-

Anja Carr
imaginary posing as object of posing
imaginary posing as object (Inti) 2018
photography on PVC, hand-sewn, found
objects, variable dimensions
(photographs 1:1)
Nok: 32 000,-

Anja Carr
imaginary posing as object of posing imaginary
posing as object (Anahita) 2018
photography on PVC, hand-sewn, found
objects, variable dimensions (photographs 1:1)
Nok: 32 000,-

Anja Carr
imaginary posing as object of posing imaginary
posing as object (Germain) 2018
photography on PVC, hand-sewn, found
objects, variable dimensions (photographs 1:1)
Nok: 32 000,-

Anja Carr:
Flattering Flat (personal belongings 5) 2018
costumes from performances and personal belongings in aluminium frame, 80 x 80 x 6 cm
Nok: 32 000,-

Anja Carr:
Flattering Flat (personal belongings 6) 2018
costumes from performances and personal belongings in aluminium frame, 80 x 80 x 6 cm
Nok: 32 000,-

Anja Carr:
Flattering Flat (personal belongings 7) 2018
costumes from performances and personal belongings in aluminium frame, 80 x 80 x 6 cm
Nok: 32 000,-

Anja Carr:
Flattering Flat (personal belongings 9) 2018
costumes from performances and personal belongings in aluminium frame, 80 x 80 x 6 cm
Nok: 32 000,-

Anja Carr:
Flattering Flat (personal belongings 2) 2018
costumes from performances and personal belongings in aluminium frame, 80 x 80 x 6 cm
Nok: 32 000,-

Anja Carr:
Flattering Flat (personal belongings 10) 2018
costumes from performances and personal belongings in aluminium frame, 80 x 80 x 6 cm
Nok: 32 000,-

Anja Carr:
Flattering Flat (personal belongings 1) 2018
costumes from performances and personal belongings in aluminium frame, 80 x 80 x 6 cm
Nok: 32 000,-

Anja Carr:
Flattering Flat (personal belongings 4) 2018
costumes from performances and personal belongings in aluminium frame, 80 x 80 x 6 cm
Nok: 32 000,-

Anja Carr:
Flattering Flat (personal belongings 3) 2018
costumes from performances and personal belongings in aluminium frame, 80 x 80 x 6 cm
Nok: 32 000,-

Anja Carr:
Flattering Flat (personal belongings 8) 2018
costumes from performances and personal belongings in aluminium frame, 80 x 80 x 6 cm
Nok: 32 000,-

Minnets raritetskabinett

Husker vi ikke hvor deformert vårt blikk på fortiden er, vil vi kunne møte et troll i døra.

ANMELDELSE

IKETIL RØED

anmeldelse@vt.no

Foran meg står et lykketroll av typen mange av oss kjenner fra barndommen: dette søte gammelrollet som ikke lot seg ødelegge. Men Carrs versjon er hundreganger større. Med blodskutte øyne og hårpyd som en gjennomstrøket hjørn står han der som et forvokst minne fra lekens verden. Denne kombinasjonen av det søte og det groteske, av de voksnes og barnets virkelighet, er Anja Carrs spesialitet.

Men på denne utstillingen er det noen viktige nye tråder som slås inn i veven.

Sammenpresset. Rødt trollet har Carr konservert: rekvizitter fra sine performanser i glass og ramme; masker, plastinsekter, klesplagg, leker, dyrekostymer. Fortiden bevares, men konserveringen fratrukker også det som skjedde i volum og reduserer det tredimensjonale til en todimensjonal flate. Der som en gang levde og hevet seg og rundt i en verden, er blitt til et stillestående bilde. Et flakent heskostyme med gallkjede og hjerte; titer sørgnedig på meg fra bak glasset.

Carr er ikke klare om å bevare fortiden på denne måten.

Gjenstander. Når noe bevares for ettertiden, blir det ofte tørket, presset sammen, eller fiksert bak glass. Med sitt eget kunstnerskap som lupa ser Carr på hvordan vi erindrer forleden gjennom måten vi strangerer restene av den på. Dette er jo noe vi alle gjør i egne liv, egne hjem – enhver har minnegjenstander bortsett fra skuffer og skap – men de siste år har cene har det også skjedd gjennom museer og andre typer kollektive arkiver.

TRDLIVAKT: Anja Carrs lykketroll vokter inngangen til utstillingen og ber oss innbrenge om å huske at vilkke lenger er barn, men at vi fortsatt har barnet med oss, skriver vår anmelder.

Foto: CBG/By

Kunstutstilling

Anja Carr
TRANSLATIONS
Galleri QD

10 august – 1 september

Anja Carr minner oss på at vårt blikk på fortiden alltid blander sammen, men vi varen gang og den vi har blitt.

I løst sett hvor forvridt og merkelig fortidens overlevninger er, blir de likevel betraktet som autentiske vitnesbyrd fra et øyeblikk som for alltid er tapt. En passasje til en annen tid.

Opphopning. En annen serie verker på utstillingen – som kombinerer foto og forskjellige typer objekter – er portretter av kunstnerkolleger. De avslører ikke hvem modellene egentlig er, men er en akkumulasjon av inntrykk som har samlet seg opp rundt de forskjellige kunstnerne gjennom møter Carr har hatt med dem.

Er det er ikke akkurat sånn vi husker noen, da? Ikke som en forening av essensielle egenskaper som gir en eksakt beskrivelse, men som en opp-

hopning av fragmenter vi knytter sammen med personen.

Rare detaljer. Minnet er et raritetskabinett av alle mulige rare detaljer, idiosynkratiske inntrykk, gester og foranderlige følelser i stander. *Translations* viser hvordan violter finnes på særegne, de pussige, og ikke det utallige verdifulle eller det vi kanskje burde ha husket.

Carr skaper bilder av hvordan vår tilgang til fortiden er fragmentarisk og forvrengt, men også at vi kan lære noe om oss selv ved å være oss bevisst denne deformeringen. Hvordan det forgangne ser annerledes ut når vi betrakter den gjennom *andres* synsvinkel. Det er derfor vi skal lete i skuffer og skap etter fortiden, men også derfor det er så nye å lære om

håle hokier og oss selv ved å gå på museum.

Fortidens trolldom. Under overflaten ligger en moral. For glemmer vi hvor forvridt vår fortid er når vi ser tilbake, kan vi enle med å tre at det var *så* det faktisk var. Denne forglemelsen kan føre til at vi mister kontakten med hvordan minnet alltid blander sammen da og nå – og at historiens spilleregler unntaksvis både den du har vært og den du er nå.

I denne gjensiden kan søte de mest bagatellmessige ting bli et uttrykk og spenne for veien videre, slik Carrs lykketroll vokter inngangen til denne utstillingen – som en annen Slinx – og ber oss innbrenge om å huske at vilkke lenger er barn, men at vi fortsatt har barnet med oss.

EDVARD MUNCH. MELLOM KLOKKEN OG SENGEN

10.5–9.9.18

MUNCH
MUSEET

Hun vil fargelegge den norske kunstscenen

Kunstneren Anja Carr (33) har vist sine lekne arbeider verden over. Denne uka åpner hun separatutstilling på QB Gallery.

Tvinger betrakteren til ta klimaendringene inn over seg

2 timer siden

Haik W/ er klare for Bik Bok Runway Award

1 dag siden

Intervju av Una Mathiesen Gjerde - Foto: Anja Carr - 7. august 2018 kl. 10.06 - Kunst

Anja Carr er kanskje mest kjent for sine massive ponniskulpturer, som ble en umiddelbar Instagram-hit under Høstutstillingen i fjor.

Nå er kunstneren aktuell med «Translations» på QB Gallery i Oslo. Her vil hun utforske hva som skjer med oss, når vi i så stor grad opplever verden gjennom flate bilder og korte fragmenter.

– Dagens teknologiske hverdag domineres av små utdrag og øyeblikk, og ofte uten sammenheng og mulighet til å vite hva som er manipulert. Jeg lurer på hvordan denne antfysiske hverdagen påvirker oss, sier Carr.

Fotografiet «Moments (Act 5)» (2013) dokumenterer en av Carrs performance (Giclée trykk, 59 x 64 cm).

Fascinert av menneskets behov for å kategorisere

Carrs arbeider kjennetegnes av sterke farger og motiver som refererer til leker og barndom. Tidligere, har hun inkludert bodybuildere, barneskolebarn og brontes direkte i verkene. Ved første øyekast oppleves Carrs kunst som leken og lett, men bak verkene ligger dype refleksjoner:

– Jeg har lenge vært fascinert av menneskets behov for å kategorisere.

Hun utdyper:

– For eksempel mellom barne- og voksenverden, og ambivalensen som leketøysindustriens forførende språk påfører voksne. Det er jo ikke sånn at vi plutselig slutter å være tiltrukket av sterke farger.

Kunstneren peker på hvordan leketøysindustrien tydelig benytter seg av, og dermed også forsterker, tradisjonelle forestillinger om kjønn. Hun synes det er interessant å sette dette i sammenheng med den generelle samfunnsutviklingen.

Fra separatutstillingen «FOIL» (2017) på Kunstplass, Oslo (første av to rom) med den interaktive installasjonen «touch / swipe» (36 t-sjorter med ulike pelssilhuetter sydd for hånd, klessteriv, gulv dekket med overlevelsesfolie og prøverom). (Foto: Kunstplass).

Utenfor den hvite kuben

Anja Carr er utdannet billedkunstner i Bergen, Oslo og Berlin. Hun arbeider innenfor mange sjangre: Skulptur, performance, kostyme, installasjon, fotografi og video. Hun er også leder for Oslo-galleriet Pink Cube.

Galleriet er motivert av den skjeve kjønnsbalansen i kunstverden og den hvite kubens dominans på den internasjonale kunstscenen.

– Den voldsomme hangen vi har til fargeløs kunst og hvite gallerirom i Vesten – særlig Norden – kan ha sammenheng med skulpturene i antikkens Hellas, «vår kulturs vugge», som vi lenge trodde var hvite.

I nyere tid er det blitt kjent at de antikke skulpturene slettes ikke var hvite, men snarere malt i en rik palett. Carr ønsker å utfordre de hvite veggens dominans:

– Det er helt sprøtt hvor dypt forankret denne hvitheten ligger i vårt selvbilde og vårt skille mellom «oss» og «dem».

Bilde fra Carrs separatutstilling «LET GO» (2014) ved the Agency Gallery, London (UK), installasjon (hånddydd tekstil, kunstig hår, tau) og fotografi (59 x 84 cm). (Foto: Anja Carr).

Abjekte referanser og mørke undertoner

Underliggende i Carrs verk ligger en opposisjon mot tradisjonelle forventninger og skiller mellom blant annet kjønn, barn og voksne. I arbeidene finner man heller ikke sjeldent indirekte referanser til sex og vold:

– Det er ikke så eksplisitt, og du må nok lete litt i de fleste av verkene for å se disse tingene.

Hun peker blant annet på latekslignende overflater, som ikke er synlige ved første øyekast.

– Det abjekte har fascinert meg lenge, og jeg liker å legge igjen detaljer og små premier for dem som gidder å se etter.

Med *det abjekte* refererer Carr til den fransk-bulgarske filosofen Julia Kristeva, som i essayet «Powers of Horror» definerer det som opplevelsen av skrekk i møte med eget, og andres, kroppslige avfall. Det abjekte minner oss om at vi skal dø, og kan i noen tilfeller stå i opposisjon med samfunnets behov for orden.

Skulpturen «Lykkeløll» (2018) (XPS, akrylbesert gips, akryl, kunstig hår, høyde: 165 cm) og serien «Flattering Flat (personal belonging)» (2018) inngår i utstillingen på QB Gallery. (Foto: Anja Carr).

Viser utelukkende nye verk

På den kommende utstillingen vil Anja Carr vise to verksserier og en menneskestor lykketrollskulptur.

Samtlige verk er produsert i 2018. Hun belyser blant annet fotografiet som medium, i en tid for overflod av bilder.

– Begge bildeseriene kan ses i sammenheng med dagens evige bildestrømmer.

I den første bildeserien skjer en slags oversettelse fra objekter til flater, hvor hun rett og slett har skvist performancekostymer og personlige eiendeler inn i tykke, egenproduserte aluminiumsrammer. Det tredimensjonale blir flatt, nesten som bilder. Denne serien beskriver hun som en forlengelse av en fotoserie i hun startet i 2013 for å dokumentere sine egne performanceverk.

Den andre serien betegner kunstneren som en slags «omvendt» oversettelse. Her har hun trykker fotografier av seks ulike personer på PVC-duker, som ofte brukes i reklameindustrien, klippet ut og sydd dem sammen til objekter. Det endelige resultatet blir en form for veggskulpturer.

– På disse abstraherte kroppene har jeg festet ulike rekvisitter som er knyttet til hver av dem som personer og deres «image». Alle er kunstnere eller kunstnerbarn, sier Carr.

– Samtidig representerer rekvisittene ting som dominerer i sosiale bildestrømmer, som statussymboler og så videre. I likhet med lykketrollet er fotoprintene 1:1, i menneskestørrelse.

Lykketrollskulpturen, som kunstneren har titulert «Lykketoll», er iført en bleie som kunstneren har fått fra et eldre senter:

– Den er også «oversatt». Fra miniatyr til menneskelig format, og er en nøyaktig gjengivelse, bare oppskalert, av den opprinnelige leken, som ble produsert samme år som jeg ble født.

Et høydepunkt i karrieren

Carr har hatt flere separatutstillinger ved the Agency Gallery i London og ved store kunstsentre, blant annet i Trondheim, Malmø og Lillestrøm. Likevel, ser hun på utstillingen ved QBG som en milepæl i sin karriere. Hun understreker imidlertid at det er mange høydepunkter å velge mellom:

– Performanceturnéen i New York og Miami i 2015 var gøy – og varmt – med latekskostyme midt på sommeren. Det var også ganske morsomt å følge med på hva som skjedde med ponniene mine på Instagram i forbindelse med Høstutstillingen i fjor!

Det kan også se ut som Carr har flere høydepunkter i vente. Etter utstillingen QB Gallery bærer ferden videre til Warszawa, og neste sommer åpner hun nok en separatutstilling – denne gangen på Oppland Kunstsenter.

I tillegg til dette åpner Carrs eget galleri, Pink Cube, en ny battleutstilling i desember i år:

– Jeg gleder meg skikkelig til å røpe hvem de to kunstnerne blir når kontraktene er skrevet senere i august – hun éne har aldri stilt ut i Norden før!

A 5% BKH art tax will be added to the price

For further information, please contact-

Mikaela Aschim, mikaela@qbg.no / +47 993 65 233

Jesper Kristensen, jesper@qbg.no / +74 980 10 716